

Момина сълза и пчела.

Подъ столѣтенъ джбъ растѣше
Нѣжна момина сълза,
И на нея тамо кацна
Работливата пчела.

Затрептя отъ скръбъ сълзата,
Тихо-тихо промълви:
— „Ахъ, защо ли ти пчелице
„Чашкитѣ ми поломи?!“

„Мойтѣ дни сж бързолѣтни,
„Кратка ѣ мойта красота,
„Азъ, пчелице, още искахъ
„Да живѣя на свѣта! —

„Искахъ още азъ да гледамъ —
„Нощемъ чуднитѣ звѣзди,
„Денемъ слънцето прѣкрасно —
„Въвъ лазурни висоти!“

Удивила се пчелата
И казала съсъ тѣга:
„Какъ! . . отъ менъ си недоволна,
„Чудна работа сега! . .“

И катъ трепна съсъ крилцата,
Скри се въ пѣстрата трѣва,
И заплака с'скръбъ сълзата
Съсъ наведена глава. . .

Ярославъ Снѣжинъ.